

2011. február 4 - **Történt egy szép, csípős hideg téli reggelen, hogy Balavány György – szebb napjaiban szerkesztő, újságíró – kiiratkozott az emberiségből.** Hajl

amosak vagyunk azt hinni, hogy ez egy nehéz művelet, és valljuk meg, nekünk egyszerű földi halandóknak talán valóban nem lenne egyszerű feladat. De Hősünket különleges fából faragták - neki sikerült három mondattal abszolválnia azt, amihez másoknak egy életmű is kevés.

Vona Gábor múlt szombati évértékelő beszédében úgy vélekedett: hazánk súlyos demográfiai katasztrófa felé rohan, amelynek végén egy olyan országgá válhatunk, ahol három millió nyugdíjas fog rettegni hárommillió cigánytól – és elegendő számú aktív dolgozó híján egyik csoportot sem lesz, aki eltartsa. Balavány úr úgy gondolta, e felháborító „rasszista” kijelentésre mindenképpen reagálnia kell a mindennapi.hu, magát kereszténynek meghatározó hírportálon. (Nem, nem linkelem be - bátrak, és erős idegzetűek keressenek rá!)

Ezzel még nem is volna semmi baj. Az ugyan szemet szúrhat a tájékozottabb olvasónak, hogy az elmúlt két évtizedben alapvetően konzervatív irányultságúnak megismert szerző egy kezdő Magyar Narancsos gyakornok szellemi és stiláris szintjén nácizik, ám aki manapság Fidesz-közei médiafelületre téved, jobb, ha erős gyomorral készül.

Ma Magyarországon kétségtelenül vannak olyanok, akik szerint Vona Gábor és a hozzá közelállók nácik. Igaz, hogy ezek mindeddig többnyire a kommunista utódpart és a hiszteroliberális sajtó környékén helyezkedtek el, de, hát mit tegyünk, ha Balavány György az elmúlt hónapokban mindent megtesz, hogy e körök magukhoz öleljék. (Nemrégiben kolumnás cikkben kért bocsánatot az általa eddigi pályafutása során „megbántott” balliberális újságíróktól.) Mindenkinek jogában áll bármikor úgy dönten, hogy megtagadja egész korábbi munkásságát, és átáll a barikád másik oldalára. Majd odaát eldöntik, mennyire becsülik meg az árulót. Nincs tehát gond ezzel sem, és eszem ágában sem lett volna a billentyűzet után kapni, ha csak ennyiről volna szó.

Csak, hát a mi Györgyünknek sok-sok jóvátennivalója van új barátai felé, akik közül néhányan bizonyára nem elégedtek meg egy szimpla nyilvánosan elkövetett hasoncsúszással. És, ha az ember elkeseredetten kompenzálni akar, akkor előbb-utóbb minden gátlását levetkőzi. Így történhetett meg, hogy e csípős téli reggelen emberünk klaviatúráját elhagyhatta a következő mondat:

„Hogy rohadjon ki a szíved, meg a rák egye ki a beledet, Vona – gondolja most sok honfitársam szerte Magyarországon. Én pedig ezt mélyen megértem.”

Hát, így állunk Balavány úrral ... Mások (szerinte) egy fiatal férj, és kisgyermekes apuka halálát kívánják, és ezt ő - megérti.

E veretes sorokat olvasva bizonyára sokan vannak olyanok, akik szívesen elhelyeznének egy méretes gyalogsági ást a szerző koponyájában. Én meg nem értem meg őket. Mert én ugyan nem ragasztom a „keresztény újságíró” matricáját a homlokomra, de igyekszem legalább többnyire a Mester nyomdokain járni. Vagy egyszerűen csak megmaradni embernek. Azokkal szemben is, akikkel nem értek egyet, azokkal szemben is, akiket utálok, és azokkal szemben is – amilyen például e jeles opus alkotója – akiket rendszertanilag nagyjából valamivel a zöld szemes ostoros alá helyezek el.

Mert, akinek a számára a roma ember alaptól úgy jelenik meg, hogy ordítva „rákosozik”, az írhat három bekezdésnyi kenetteljes, álszent cigánysajnáltatást, akkor is csak egy végletesen előítéletes prosztó marad. Aki egy másik emberről ilyen mocskolódó stílusban szóal meg, az

nem lehet őszintén hívő ember – akkor sem, ha presbiter Bián. Aki „megértéssel” viseltetik a legelvetemültebb, legpogányabb átkozódással szemben, az ministráns gyerekek is hitvány lenne, nem, hogy „keresztény újságírónak”. Aki pedig egy embertársa halálát kívánja, és ezt a beteg vágyát betűkbe öntve az olvasóra is okádja – nos, az nem ember.

Az a hírportál pedig, amely ennek a mentális veszélyes hulladéknak teret ad – sőt, utána még szavazásra bocsátja, hány olvasója szeretné, ha Vona Gábornak „kienné a rák a belit” – az elmélkedhet bemutatkozó írásában a „nyitott és tiszteletteljes vitára” való nyitottságáról, akkor is egy orrfacsaró bűzt árasztó szellemi szeméttelképpé válik.

Ha pedig Balavány György még hétfőn is beteheti a lábát ebbe a szerkesztőségbe, akkor a honlap fenntartójaként megnevezett alapítvány kurátorai a szerzővel együtt húzzák le magukat az erkölcsi latrinán.

Visky András, Szenczy Sándor (baptista lelkipásztor), Szeverényi János (evangélikus lelkész), Fűtő Róbert (presbiteriánus lelkész), Balog Zoltán (református teológus, fideszes országgyűlési képviselő) – most bebizonyíthatják, hogy önök még emberek maradtak. **Balogh Gábor**